

Sygn. akt III AUa 1769/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ireneusz Lejczak (spr.)

Sędziowie: SSA Stanisława Kubica

SSA Barbara Staśkiewicz

Protokolant: Marcin Guzik

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2016 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku **C. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.**

o emeryturę

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 16 czerwca 2015 r. sygn. akt V U 624/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że odwołanie oddala;

II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 czerwca 2015 r. Sąd Okręgowy w Opolu Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 8 stycznia 2015 r. i przyznał wnioskodawcy C. W. prawo do emerytury od dnia 27 kwietnia 2015 r., uznając za udowodniony okres pracy w warunkach szczególnych od 15 sierpnia 1977 r. do 30 października 1994 r. w Hucie (...).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Wnioskodawca, urodzony w dniu (...), był członkiem OFE do dnia 27 kwietnia 2015 r., w tym dniu złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE za pośrednictwem organu rentowego na dochody budżetu państwa. Wnioskodawca posiada na dzień 1 stycznia 1999 r. ogólny staż ubezpieczeniowy w wysokości 25 lat.

W dniu 8 grudnia 2014 r. wnioskodawca złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wniosek o emeryturę.

Decyzją z dnia 8 stycznia 2015 r. organ rentowy odmówił przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych wskazując w uzasadnieniu, że będąc członkiem OFE nie złożył wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa oraz na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udokumentował wymaganego 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Przy ustalaniu 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy okresu wykonywania pracy od 15 sierpnia 1977 r. do dnia 30 października 1994 r. w Hucie (...) w O., ponieważ pracodawca nie potwierdził tego okresu jako okresu pracy w warunkach szczególnych.

Wnioskodawca C. W. został zatrudniony w Hucie (...) na czas określony w charakterze stażysty od dnia 1 października 1974 r. Po ukończeniu stażu pracy z dniem 3 stycznia 1975 r. został zatrudniony w zakładzie na stanowisku samodzielnego konstruktora.

Następnie z dniem 15 sierpnia 1977 r. została powierzona mu praca spawacza elektryczno-gazowego (instruktora) w pełnym wymiarze czasu pracy, którą wykonywał stale aż do 30 października 1994 r. Huta (...) posiadała przyzakładową szkołę zawodową, gdzie szkolono uczniów technikum do różnych zawodów w tym m.in. do zawodu spawacza. Wnioskodawca pracował w warsztacie szkolnym prowadząc kurs spawania gazowego i elektrycznego dla uczniów. Warsztat mieścił się w dużej odrębnej hali produkcyjnej poza terenem Huty (...). Kurs trwał łącznie 520 godzin. Szkolenie teoretyczne odbywało się po godzinach pracy tzn. po godzinie 14.30. W godzinach pracy wnioskodawcy tj. od 6.30 do 14.30 nadzorował prace spawalnicze, wykonywane przez uczniów przyuczających się do zawodu. Klasy młodsze odbywały praktykę do 6 godzin, zaś uczniowie starsi do 7 godzin dziennie. Wnioskodawca rozdzielał prace uczniom każdego dnia, aby ci mogli wykonywać pracę produkcyjną na rzecz huty. Wnioskodawca pokazywał oraz tłumaczył uczniom w jaki sposób dokonywać prac spawalniczych. Dokonywał także poprawek gotowych wyrobów, które wykonali uczniowie, a nie spełniły one wymogów produkcyjnych. Niektóre elementy wymagały większej precyzji i doświadczenia dlatego wykonywał je sam na swoim stanowisku pracy. Wnioskodawca nie mógł opuścić hali w trakcie pracy. W warsztacie znajdowało się 5 stanowisk spawalniczych przeznaczonych do wykonywania pracy przez uczniów, każde stanowisko wyposażone było w spawarkę elektryczną. Obok stanowisk uczniowskich znajdowało się stanowisko spawalnicze wnioskodawcy - odrębna kabina. Ponadto C. W. spawał elementy metalowe dla huty, kopalń i innych zleceniodawców. Były to zadania odrębne, które były mu zlecane przez zakład pracy. W związku z tym oprócz nadzorowania uczniów wnioskodawca posiadał odrębny zakres swoich prac o charakterze spawalniczym. Łącznie pracował stale w wymiarze 8 godzin dziennie od poniedziałku do soboty. Ponadto huta prowadziła dodatkowe kursy spawania poza godzinami pracy wnioskodawcy. Była to dla niego praca dodatkowa.

Z dniem 1 listopada 1994 r. został zatrudniony na stanowisku samodzielnego spawalnika.

W świetle powyższych ustaleń Sąd I instancji uznał odwołanie wnioskodawcy za uzasadnione.

W ocenie Sądu Okręgowego podnoszona przez organ rentowy okoliczność niedysponowania przez skarżącego świadectwem pracy w szczególnych warunkach za okres zatrudnienia od dnia 15.08.1977 r. do 30.10.1994 r. na stanowisku instruktora spawania elektrycznego i gazowego na Wydziale Warsztatów Szkolnych w Hucie (...) w O., nie przesądza jeszcze, że wnioskodawca takiej pracy nie wykonywał.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie przemawia za uznaniem, iż we wskazanym okresie wnioskodawca C. W. wykonywał bez wątplenia pracę w warunkach szczególnych określonych w pkt. 12 działu XIV wykazu A rozporządzenia, pracę przy spawaniu gazowym i elektrycznym. Praca ta była wykonywana przez wnioskodawcę w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki w pełnym wymiarze czasu pracy, stale. Wątpliwości w niniejszej sprawie mógł wzbudzić zapis w angażu z dnia 15.08.1977 r. (k. 24 akt osobowych) mówiący, iż wykonywał on czynności instruktora spawania gazowego i elektrycznego. Jak ustalono na podstawie zeznań świadków w połączeniu z zachowanymi angażami w aktach osobowych, wnioskodawca w spornym okresie wykonywał czynności spawalnicze, a także sprawował nadzór praktyczny nad uczniami w ramach zajęć kursu spawalniczego. Jak ustalono Huta (...) posiadała przyzakładową szkołę zawodową, gdzie szkolono uczniów technikum do wykonywania różnych zawodów, w tym do zawodu spawacza. W związku z tym wnioskodawca

pracował w warsztacie szkolnym prowadząc m.in. kurs spawania gazowego i elektrycznego dla uczniów. Rozdzielał on systematycznie prace uczniom każdego dnia. Warsztat ten zajmował się wykonywaniem elementów stalowych na potrzeby własne jak i zleciodawców. W związku z tym w godzinach od 6.30 do 14.30 wnioskodawca bezpośrednio nadzorował lub wykonywał prace spawalnicze. W hali produkcyjnej, gdzie pracował wnioskodawca znajdowało się 5 stanowisk spawalniczych, przeznaczonych dla uczniów. Każde z nich wyposażone było w spawarkę elektryczną. Obok stanowisk uczniowskich znajdowało się także stanowisko spawalnicze wnioskodawcy - odrębna kabina. Wnioskodawca w czasie udzielania instruktażu uczniom pokazywał oraz tłumaczył im w jaki sposób mają dokonywać prac spawalniczych. Elementy wykonane przez uczniów, które nie spełniały wymogów produkcyjnych wnioskodawca osobiście poprawiał. Niektóre elementy wymagały większej precyzji i doświadczenia dlatego wykonywał je sam w swojej kabinie. Zakład pracy zlecał C. W. dokonywanie wielu elementów w zakresie produkcji, z których był rozliczany. W związku z powyższym oprócz nadzorowania uczniów wnioskodawca posiadał odrębny zakres swoich prac o charakterze spawalniczym. Łącznie pracował stale w wymiarze 8 godzin dziennie od poniedziałku do soboty. Nie budzi zastrzeżeń zdaniem Sądu to, iż wnioskodawca dokonując instruktażu dla przyuczających się do zawodu spawacza był tak samo narażony na szkodliwe oddziaływanie czynników jak jego uczniowie. Za przyjętym stanowiskiem przemawia także fakt, iż szkolenia teoretyczne uczniów odbywały się dopiero po godzinach pracy tzn. po godzinie 14.30. Oznacza to, że wnioskodawca dokonywał instruktażu czynności spawalniczych jedynie w ramach zajęć praktycznych, które odbywały się bezpośrednio w warsztacie.

Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju prac wykonywanych przez wnioskodawcę Sąd oparł się na spójnych i wiarygodnych zeznaniach świadków oraz zeznaniach wnioskodawcy oraz dobrze zachowanych aktach osobowych, gdzie dokładnie opisano stanowiska pracy powierzone mu w spornym okresie. Sąd dał wiarę tym zeznaniom, uznając je za logiczne i wzajemnie się uzupełniające i korelujące z zapisami zachowanych akt osobowych i angaży wnioskodawcy.

Sąd zaznaczył, że na dzień złożenia odwołania wnioskodawca był nadal członkiem OFE. Dopiero złożenie wniosku o przekazanie tychże środków do budżetu państwa stanowiło spełnienie ostatniej przesłanki przyznania prawa do emerytury. Z tego względu dopiero w dniu 27 kwietnia 2015 r., spełnione zostały wszystkie przesłanki do przyznania wnioskodawcy dochodzonego świadczenia.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył organ rentowy, zarzucając mu naruszenie art. 32 i art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 j.t.) w związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) oraz błędne ustalenia faktyczne dotyczące wykonywania przez wnioskodawcę stale i w pełnym wymiarze czasowym pracy w warunkach szczególnych.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania oraz zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

Pełnomocnik wnioskodawcy w odpowiedzi na apelację organu rentowego wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego. W uzasadnieniu wskazał, że wnioskodawca faktycznie zajmował się wyłącznie spawaniem, a w warsztacie szkolnym miał własną kabinę, w której wykonywał czynności spawalnicze.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja organu rentowego jest uzasadniona.

Należy podkreślić, że uprawnienie do emerytury wnioskodawca wywodził z przepisu art. 184 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 r.) osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach

dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat dla mężczyzn oraz okres składkowy w ilości co najmniej 25 lat.

Dalsze kwestie związane z wiekiem emerytalnym, rodzajem prac lub stanowisk oraz warunkami nabycia prawa do emerytury ustala się na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze. Zgodnie z § 4 tego rozporządzenia "Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Sporna kwestia sprowadzała się do ustalenia, czy wnioskodawca posiada 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, w szczególności czy podczas zatrudnienia w Hucie (...) w O. od 15 sierpnia 1977 r. do 30 października 1994 r. taką pracę wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasowym.

Sąd Okręgowy zakwalifikował wykonywaną przez wnioskodawcę pracę w spornym okresie, czyli wykonywanie czynności spawalniczych oraz nadzoru praktycznego nad uczniami w ramach zajęć kursu spawalniczego, jako wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, o której mowa w wykazie A dział XIV poz. 12.

W ocenie Sądu Apelacyjnego błędne jest stanowisko Sądu I instancji.

Należy podkreślić, że kwestia charakteru wykonywanej pracy przez wnioskodawcę, a więc zajmowanego stanowiska nie budziła wątpliwości. Zarówno bowiem wnioskodawca, jak i świadkowie: B. B., M. S. i S. K., zgodnie potwierdzili, że wnioskodawca faktycznie wykonywał pracę instruktora spawania elektrycznego i gazowego w Warsztacie Szkolnym. Ponadto zeznania świadków i twierdzenia wnioskodawcy w tym zakresie pokrywają się z obszerną dokumentacją pracowniczą. Jak bowiem wynika z pisma kierownika kadr z 15 sierpnia 1977 r., z tym dniem wnioskodawca został przeniesiony na stanowisko spawacza elektryczno – gazowego – instruktora. Przy czym przeniesienie to miało miejsce na wniosek C. W. z 12 sierpnia 1977 r. We wniosku tym wyraźnie wskazał, że wnosi o przeniesienie do Warsztatu Szkolnego na stanowisko instruktora spawalnictwa. Kolejne dokumenty w postaci: angaży, wniosku o przyznanie nagrody jubileuszowej również świadczą, iż wykonywał pracę instruktora, a miejscem pracy był Warsztat Szkolny. Poza tym w aktach osobowych znajduje się zaświadczenie z 16 lutego 1979 r. o ukończeniu kursu dydaktyczno metodycznego dla kierowników i nauczycieli praktycznej nauki zawodu, co potwierdza uzyskanie przez niego kwalifikacji do nauczania praktycznej nauki zawodu.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy zatem w sposób zgodny i jednoznaczny potwierdził, że w spornym okresie wnioskodawca zajmował stanowisko instruktora praktycznej nauki zawodu i taką też pracę faktycznie wykonywał.

W świetle tych okoliczności nie sposób podzielić stanowiska Sądu Okręgowego, iż wnioskodawca, jako instruktor nauki zawodu, wykonywał w istocie pracę spawacza. Nie ma bowiem żadnych podstaw do utożsamiania pracy polegającej na nauczaniu spawania z pracą spawacza. Praca spawacza polega na stałym i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywaniu czynności spawalniczych takich jak: łączenie lub przecinanie części i elementów konstrukcyjnych wykonanych ze stali, żeliwa, metali nieżelaznych i ich stopów. Natomiast w procesie nauczania spawania tylko część obowiązków sprowadza się do wykonywania czynności spawalniczych, gdyż pozostałe czynności polegają na procesie uczenia, a zatem charakterze edukacyjnym. W świetle tego nie sposób przyjąć, że czynności spawalnicze wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasowym, a tylko takie wykonywanie pracy zgodnie z § 2 ust. 1 powyższego rozporządzenia jest pracą wykonywaną w warunkach szczególnych. Należy przy tym mieć na uwadze, że prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach stanowi odstępstwo od zasady powszechnego wieku emerytalnego, wobec tego przepisy regulujące to prawo należy interpretować w sposób ścisły i gwarantujący

zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo. Z tych względów tylko wykonywanie czynności spawalniczych stale i w pełnym wymiarze czasowym może zostać uznane za pracę w warunkach szczególnych.

Nadto należy zauważyć, że rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze oprócz wykazów zawierających prace wykonywane w warunkach szczególnych, zawiera również katalog prac wykonywanych w szczególnym charakterze. Przy czym okresy pracy w warunkach szczególnych i pracy w szczególnym charakterze nie podlegają sumowaniu, co oznacza, że prawo do emerytury w obniżonym wieku uzależnione jest między innymi od wykazania 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub 15 lat pracy w szczególnym charakterze. Uznanie w tym akcie prawnym pracy nauczyciela (instruktora zawodu), za pracę w szczególnym charakterze, wykluczało możliwość uznania tej pracy za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach.

Skoro wnioskodawca wykonywał pracę instruktora praktycznej nauki zawodu, a więc pracę nauczycielską, która jest uważana za pracę wykonywaną w szczególnym charakterze (§ 15 rozporządzenia), to dla rozstrzygnięcia sprawy istotne były regulacje prawne wynikające z § 15 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r., jak i z Karty Nauczyciela oraz z przepisów rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z 10 sierpnia 1988 r. w sprawie rozciągnięcia niektórych przepisów Karty Nauczyciela na instruktorów praktycznej nauki zawodu oraz na niektórych innych pracowników uspołecznionych zakładów pracy, prowadzących prace pedagogiczne i wychowawcze (Dz. U. z 1988 r., Nr 34, poz. 261). Przy czym rozporządzenie z 10 sierpnia 1988 r. wprost dotyczy sytuacji prawnej wnioskodawcy, bowiem praca instruktora praktycznej nauki zawodu, z mocy prawa została zdefiniowana jako praca pedagogiczna i jako taka mogła być wykonywana jedynie w szczególnym charakterze, a nie w szczególnych warunkach.

Co prawda wnioskodawca posiada 15 lat pracy w charakterze instruktora praktycznej nauki zawodu. Jednak nie wszystkie okresy wykonywania pracy instruktora praktycznej nauki zawodu podlegały zaliczeniu, jako okresy pracy w szczególnym charakterze. Należy bowiem zauważyć, że dopiero z mocy rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z 10 sierpnia 1998 r., obowiązującego od 1 września 1988 r., pracownicy pełniący funkcje instruktorów praktycznej nauki zawodu zostali objęci przepisami Karty Nauczyciela, między innymi w zakresie (nauczycielskich) uprawnień emerytalnych. Tak więc w odniesieniu do instruktorów praktycznej nauki zawodu okresy ich pracy przed dniem 31 sierpnia 1988 r. nie były okresami pracy w szczególnym charakterze uprawniającymi do emerytury nauczycielskiej. Stanowisko to jest ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 29 września 2000 r., II UKN 729/99, z dnia 10 stycznia 2006 r., I UK 129/05, z dnia 14 stycznia 2014 r., II UK 209/13).

W świetle tego możliwym było uwzględnienie wnioskodawcy jedynie okresu od dnia 1 września 1988 r. do 30 października 1994 r., jednak okres ten jest niewystarczający do spełnienia warunku 15 lat pracy w szczególnym charakterze.

Na marginesie należy stwierdzić, że nie ma również podstaw do zakwalifikowania pracy wnioskodawcy, jako pracy polegającej na kontroli jakości produkcji, czy też nadzorze inżyniersko – technicznym, na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie (wykaz A dział XIV poz. 24).

Czynności ogólnie pojętego nadzoru lub kontroli, to wyłącznie te czynności, które wykonywane są w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, a więc polegające na bezpośrednim nadzorze i bezpośredniej kontroli procesu pracy na stanowiskach pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Należy jednak zauważyć, że zakład pracy wnioskodawcy – Huta (...) w O. posiadał szkołę przyzakładową, w której szkolono uczniów do wykonywania różnych zawodów, w tym do zawodu spawacza. Natomiast wnioskodawca, jako instruktor nauki spawania, sprawował nadzór i kontrolę nad uczniami w ramach zajęć kursu spawalniczego. Jednak nie jest to nadzór, o którym mowa w wykazie A dział XIV poz. 24, gdyż sprawował go nad uczniami szkół zawodowych, a nie nad pracownikami zatrudnionymi w warunkach szczególnych. Pracownicy młodociani, zatrudniani na umowę o naukę zawodu nie mogli pracować w pełnym wymiarze w warunkach szczególnych, gdy do ich czasu pracy wliczony był również czas nauki w szkole. Ponadto nadzór, o którym mowa w powyższym przepisie dotyczy pracowników, którzy uczestniczą bezpośrednio w procesie produkcyjnym. Natomiast uczniowie dopiero byli przygotowywani do podjęcia

takiej pracy. Nie można w żaden sposób utożsamiać pracy wykonywanej przez ucznia, a więc osoby przyuczanej do wykonywania danej czynności, z pracą pracownika, który umiejętności te już posiada i dlatego podlega nadzorowi. Poza tym uczniowie, powierzone im czynności, wykonywali w Warsztacie Szkolnym, a więc w miejscu przeznaczonym wyłącznie do szkolenia, a nie do produkcji. W świetle tego należy stwierdzić, że wnioskodawca sprawował nadzór pedagogiczno – dydaktyczny nad uczniami, a nie nadzór, o którym mowa w wykazie A dział XIV poz. 24.

Reasumując, dokumentacja osobowa wnioskodawcy, jak również zeznania świadków, w sposób jednoznaczny świadczą, iż wnioskodawca w spornym okresie wykonywał pracę instruktora praktycznej nauki zawodu. Przy czym pracę tę z mocy rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z 10 sierpnia 1998 r. uważa się za pracę w szczególnym charakterze dopiero od 1 września 1988 r., co oznacza, że okres wykonywania pracy w szczególnym charakterze jest niewystarczający do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Nadto nie ma podstaw do przyjęcia, iż wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych określonych w wykazie A dział XIV poz. 12, czy też poz. 24.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 kpc w punkcie I wyroku zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że odwołanie wnioskodawcy oddalił.

Wnioskodawca, jako strona przegrywająca sprawę, zgodnie z art. 98 kpc jest obowiązany zwrócić stronie przeciwnej na jej żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, w tym koszty zastępstwa procesowego. Wobec żądania zasądzenia kosztów postępowania za obie instancje zgłoszonego przez stronę pozwaną Sąd Apelacyjny w punkcie II sentencji wyroku w oparciu art. 98 kpc w związku z § 11 ust. 2 i § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490) zasądził od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

SSA Barbara Staśkiewicz SSA Ireneusz Lejczak SSA Stanisława Kubica

R.S.